

LBRIS

We know
books

Joe Siple

Ultimele cinci dorințe

Traducere din limba engleză
de Elena Florea

 Booklet
fiction | 2025

— Pe ea o chema Tiegan Rose Marie Atherton, iar pe el, domnul Murray McBride.

Rememorez cum a început totul. Cum am întâlnit – întâmplător, mi s-a părut atunci – un bătrân, iar asta mi-a schimbat viața pentru totdeauna.

— L-am întâlnit în ziua în care împlinea 100 de ani...

Capitolul 1

Murray McBride

Lemon Grove, Illinois

Cu douăzeci de ani înainte

Cereale Bran¹. În fiecare dimineață, de mai mult timp decât își poate aminti creierul ăsta bătrân. De când a murit Jenny, în orice caz. Textură de cretă, niciun gust, dezgustătoare. Dar nu sunt vreun pretențios care are nevoie de cel mai scump caviar la fiecare masă. Niciodată nu am fost.

Mă holbez la cutia de cereale ca la un adversar redutabil. Eu voi încerca să le mestec și să le înghit, iar ele vor încerca să mă doboare cu lipsa lor de gust. Să câștige cel mai bun!

E ziua mea de naștere – marea aniversare a celor doi de zero –, ceea ce nu face decât să-mi amintească că nu mai am pe nimeni. Nu am familie, cu excepția unui nepot lacom care mă vizitează rar. Nu am prieteni, cu excepția casierei cu piercing în nas, un cercel sclipicios la care mă holbez de fiecare dată. Nu-i motiv de laudă, dar vreau să-l includ și pe internistul meu, doctorul Keaton, pe lista de prieteni. Nu-mi explic altfel de ce ar ține cu tot dinadinsul să-mi facă un control chiar de ziua mea. Mă uit la ceas și îmi dau seama că voi întârzia, dar cui îi pasă? Când ai vârsta mea, oamenii nu mai au așteptări de la tine.

¹ Tărâțe de grâu și ovăz (n. red.).

Îmi mărunțesc bine pastila – am nevoie de una singură. Nu-s unul dintre boșorogii ăia care trebuie să ia douăzeci de pastile pe zi. O amestec cu niște cereale și, încet, câștig bătălia asta, deși nu e deloc ușor. Presupun că voi mai trăi o zi. Măcar doctorul Keaton va fi mulțumit să audă asta.

Sunt îmbrăcat de la patru dimineața, pentru că nu mai dorm atât de bine ca pe vremuri. Toate-s pe dos, dacă mă întreb pe mine. Cineva de vârsta mea ar trebui să poată dormi toată ziua dacă așa are chef. Cred că mi-am câștigat dreptul. Iar puștii din ziua de azi dorm duși, când se presupune că sunt în floarea vârstei. Am văzut cândva un flăcău – să fi avut vreo 12 ani – care a dormit toată slujba de Înviere.

L-am bombănit și a trebuit să mă spovedesc părintelui James mai târziu. Dar bunul părinte doar a râs. Acum, nu-s eu în postura de a judeca un slujitor al Domnului, dar, ca să fiu sincer, nu mi-a picat prea bine.

Locuiesc la doar două intersecții de cabinetul doctorului Keaton, așa că ajung după vreo jumătate de oră de mers pe jos. Sunt condus într-o cameră, iar doctorul Keaton apare câteva minute mai târziu. Pare bucuros să mă vadă. Mă întreabă cum am ajuns la cabinet și sare ca ars când îi spun că am venit pe jos.

— E doar mers. Când n-o să mai pot face asta, o să mă duc să-l întâlnesc pe Sfântul Petru.

Picioarele îmi atârnă bălăbănindu-se pe lângă patul de consultație, exact așa cum au făcut-o prin cabinetele medicale și când aveam opt ani, treizeci și opt de ani sau optzeci și opt. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Surprinzător de sănătos, repetă doctorul. Ai inima unuia de cincizeci de ani.

În mod convenabil, uită să menționeze plămâni care mai funcționează doar datorită ritualului matinal cu cerealele Bran și cu pastila salvatoare de vieți. Uneori adaug niște pâine prăjită cu

gem, când mă simt aventuros, dar asta se întâmplă din ce în ce mai rar. Prea multă bătaie de cap.

— Mă gândeam să fie pe 22.

Nu e nevoie să explic. Știe că mă refer la pastilă. Adevărul e că aș fi încetat s-o iau de acum un an și jumătate, dacă nu aș fi simțit că l-aș dezamăgi pe doctorul Keaton. Nici nu vreau să mă gândesc cât de prost s-ar simți. Probabil s-ar învinovăți. Dar asta nu înseamnă că nu vorbesc serios. Îmi e clar de ceva vreme că nu o să apuc noul secol. Se pare că nici pe 1998 nu-l voi apuca. Mare scofală!

— Cu asta nu e de glumit, Murray. Am mai discutat despre asta, îți aduci aminte? În momentul în care nu vei mai lua medicamentul, plămâni și se vor umple rapid cu lichid. Te vei sufoca în câteva ore. Asta îți dorești?

Încerc să îi dau răspunsul pe care îl vrea. Chiar încerc. Dar nu iese nimic, în afară de un mormăit și poate niște gaze prin partea inferioară.

— Cum e munca? Te-a mai sunat Brandon? Ai mai avut filmări?

— Destule. Acum câteva săptămâni, pentru o firmă de becuri. Câteva reclame la fulgi de ovăz. Încă una, dar nu-mi amintesc la ce. A, da, la șampon era. Îți vine să crezi că m-au vrut pentru o reclamă la șampon?

Doctorul își îndreaptă cravata și se străduiește să nu zâmbească. Dacă mă întreb pe mine, doctorii ar trebui să poarte halate albe. Așa se cuvine. Privește cele câteva smocuri de păr care mi-au mai rămas.

— Și ce voiau să faci?

— Trebuia doar să mă holbez la un flăcău cu păr negru și des. Mi-au făcut vreo mie de poze stând acolo și uitându-mă la el. Voiau să mă uit mai cu „jind“. De parcă aș putea să mă uit cu jind la părul unui bărbat! Pe urmă mi-au dat două sute de dolari și mi-au zis că pot pleca. Dacă încerci să mă convingi să nu-mi mai iau pastila, aproape că ți-a ieșit cu asta.

Doctorul își ridică mâinile în semn de renunțare.

— Fie, Murray. Fără reclame la șampon. Dar, ascultă-mă, un soi de socializare tot trebuie să-ți găsim. Din punct de vedere fizic, stai nesperat de bine, dar...

Mă privește cu expresia aia pe care o au tot mai mulți oameni în ultima vreme. Cu milă.

— Dar ce, doctore? îi zic pe un ton provocator.

— Cât timp a trecut? Un an jumate?

Încerc să-mi țin ochii în pământ, dar privesc pe deasupra ochelarilor bifocali la panoul pe care doctorul l-a umplut cu felicitări de Crăciun și poze cu bebeluși și nepoții pacienților. E un altar, asta e. Pacienți care-și împărtășesc viața cu doctorul Keaton. Prinsă în partea de sus a panoului e o poză cu subsemnatul care o pupă pe obraz pe cea mai frumoasă femeie care a existat vreodată. Poza noastră se află sub titlul „Un cuplu local sărbătorește optzeci de ani de căsnicie“. Înghit în sec și o pun pe seama cerealelor uscate.

— Marți se împlinește un an jumate.

— Sunt sigur că Jenny și-ar fi dorit să fii fericit, să-ți faci prieteni. Ai cunoscut vreo persoană nouă de când a murit?

Încep să mă scobesc într-o nară, fiindcă sunt bătrân și nu-i pasă nimănui dacă fac chestii din astea.

— E o casieră la magazin, îi zic, studiindu-mi fărâma de pe deget. Îmi zâmbește mereu, chiar și atunci când mă holbez la cerceul din nara ei sau când stau să număr restul când e coadă în spatele meu. De ce nu mai folosește nimeni numerar?

Doctorul Keaton îmi ignoră întrebarea. Și răspunsul, de altfel.

— Există organizații pentru pensionari, să știi. Sau ai putea să te alături grupului care își bea cafeaua la McDonald's în fiecare dimineață. Te scoli destul de devreme ca să ajungi acolo la șapte, nu-i așa, Murray?

Șapte? Ce n-aș da să pot dormi până la șapte. Nu știu cum să răspund într-un fel care să nu-i insulte pe cei ca mine, așa că spun adevărul:

— Toți ăia sunt al naibii de bătrâni.

Nu știu ce i s-a părut așa amuzant, dar doctorul Keaton râde în hohote.

— Iar tu vrei să fii înconjurat de tineri, îmi spune. Oameni care au aceeași vârstă cu tine sufletește, dacă nu trupește, să înțeleg?

— Zilele astea, nici sufletul meu nu mai e așa de tânăr.

Tineretea, îmi dau seama, era... Creierul meu bătrân nu mai e brici ca pe vremuri. *Revigorantă*. Da, ăsta e cuvântul. Tineretea era revigorantă.

Doctorul întinde mâna sub birou și scoate o brioșă cu o singură lumânare. O aprinde cu mișcări mult mai sigure decât aș fi eu în stare.

— O singură lumânare, îmi spune. Pentru persoana mea preferată de o sută de ani.

E un gest frumos. Nu era nevoie să facă asta pentru mine. Puteam fi încă un control de cincisprezece minute din agenda lui, ca apoi să treacă la alt boșorog. Dar nu sunt. Chiar însemn ceva pentru el. Cu toate astea, nu reușesc să adun energia necesară ca să-i răspund cu un zâmbet.

Inspir tot aerul care-mi încape în plămâni și-l eliberez dintr-o suflare. Nu-i de ajuns ca să stingă lumânarea, dar, din fericire, un strop de salivă îmi zboară din gură și nimereste fix pe flacăra.

— Tineretea s-a dus de mult, îi spun, în timp ce lumânarea sfârâie.

Cuvintele mele sunt purtate afară pe fereastră și se pierd în aerul umed al verii. Și curat, fiindcă Lemon Grove e la patruzeci de kilometri distanță de Chicago.

— Ei bine, am un mesaj pentru tine, îmi zice în cele din urmă. De la Brandon. Zice că nu i-ai mai răspuns deloc la telefon de la

reclama la șampon și că nu e politicos să-ți ignori agentul. Ca să nu mai zic că mă pune și pe mine într-o postură proastă, din moment ce eu v-am făcut legătura.

Doctorul mă privește ca pe un puști pe care urmează să-l trimită la colț.

— Deși n-am de gând să devin secretara ta, Brandon mai zice și că are altceva pentru tine. Un curs de artă la centrul educațional comunitar. Ar putea fi ce-ți trebuie, Murray. Azi e, mai pe după-amiază.

Îmi dă o bucată de hârtie pe care e scris numele unei clădiri și numărul sălii. O iau și o îndes în buzunarul cămășii.

— O să văd.

Asta îl face pe doctor să se încrunte puțin. Se apleacă spre mine și își sprijină coatele de genunchi.

— Hai să ți-o spun direct, Murray. Dacă nu se schimbă ceva, și asta în curând, o să sfârșești un boșorog căruia îi vor plânge toți de milă. Singur și trist.

Un lucru e cert la doctorul Keaton, nu te menajează. Aș fi preferat să spună „Ai avut o viață lungă și bună“, nu „ești singur, trist și demn de milă“. Cuvintele astea nu îmi pică prea bine. Ba chiar îmi vine să fac ceva în legătură cu asta – dintotdeauna am fost un om care rezolvă probleme. Doar că problema asta nu e una obișnuită...

Cum ar putea un bătrân terminat ca mine să găsească un motiv pentru care să trăiască?

Capitolul 2

Mă întreb dacă să merg la cursul de artă de care mi-a spus doctorul Keaton. Parcă aș merge, dar până și gândul în sine mă obosește. Și îmi dau seama, încă o dată, că sunt doar un sac plin cu oase uzate. Demn de milă, trist și singur. Numai în privința asta a avut dreptate doctorul Keaton.

Așa că am luat o hotărâre. Nu voi mai aștepta până pe 22. Dacă lumea asta nu mai are nevoie de mine, atunci nici eu nu mai am nevoie de ea. Nici nu știu de ce am lungit-o atât. Când a murit Jenny, m-am gândit să nu mai iau pastila chiar de a doua zi. Dar când m-am gândit la ea și la doctorul Keaton, ei bine, nu am putut s-o fac. Dar doctorul va trece peste, iar Jenny s-a dus de mult. Nu-mi doresc decât să o revăd, iar asta nu se va întâmpla atâta vreme cât mai întârzii pe aici.

Așa că m-am hotărât să mor. Problema e că dacă nu-mi iau pastila nu e ca și cum aș folosi o armă sau o frânghie, iar la astea două nu am cum să recurg deoarece sinuciderea e un păcat. Așa că tot trebuie să mai stau pe aici până mâine, așteptând ca organismul meu să-și facă treaba. Între timp, cred că voi face ce mi-a sugerat doctorul, doar ca să am conștiința curată. Prin urmare, în loc să merg acasă și să îndur restul zilei, stau în fața clinicii și mă întreb cum să-mi petrec ultimele ore din viață.

Sigur, aș putea să le petrec dormind, apoi la cursul de artă. Dar îmi tot revine în minte ce mi-a zis doctorul despre tinerețe și asta mă face să caut idei. Aș putea face voluntariat unde își caută

copiii părinți – orfelinate se numeau pe vremuri. Dar, cum mai am doar o zi la dispoziție, nu voi fi tatăl nimănui. Și oricum nu m-am descurcat prea bine nici prima dată. Sau aș putea să merg într-un loc de joacă, ar fi simpatic și temporar. Dar sintagma „boșorog pervers“ n-a apărut din senin. Parcă m-aș lipsi de privilegiile părinților foarte protectori.

Poate la un spital? Un spital de copii? Ar fi plin de copii cu părinți iubitori, așa că nu o să conteze când nu o să apar în ziua următoare. În plus, fiind vorba de copii bolnavi, chiar are noimă să merg să le dau o mână de ajutor părinților. Poate chiar le-ar fi de folos să mă știe acolo cât se odihnesc puțin. Când vedeam mai bine, chiar îmi plăcea să citesc. Băieților mei nu le-am citit, din păcate, dar le-am mai citit uneori nepoților. Cărți mari, frumos ilustrate, cu povești amuzante. Cel mai mult mi-a plăcut când au crescut suficient de mari ca să le citesc *Grădina secretă*¹ sau *Sherlock Holmes*², cărți scrise în engleza adevărată, fără născociri moderne și expresii pentru copii.

Desigur, nu o să pun piciorul într-un salon. Nu voi mai face asta niciodată, nici dacă aș mai trăi încă o sută de ani. Dar acum spitalele au spații de socializare frumos amenajate, iar unele dintre ele sunt chiar încăpătoare, cu rafturi pline cu cărți și tablouri pe pereți. Îmi amintesc asta din perioada de dinainte să se ducă Jenny.

Așa că mă sui într-unul dintre autobuzele care merg spre spital. Bine, probabil că „mă sui“ nu e tocmai corect. Nu știu de ce fac treptele alea atât de înalte. Cine cred ei că merge cu autobuzul,

¹ O carte pentru copii scrisă de Frances Hodgson Burnett și publicată în 1911 (n. red.).

² Personajul principal dintr-o serie de patru romane polițiste și cincizeci și șase de povestiri scrise de Sir Arthur Ignatius Conan Doyle. Acestea au fost publicate începând cu 1887 (n. red.).

Long John Gee¹? Mă sprijin de bară, iar efortul pe care-l fac ca să ajung sus mă lasă fără aer. Îmi șterg fruntea ca să nu observe nimeni transpirația și mă proptesc pe primul scaun care-mi iese în cale.

În apropiere stau două adolescente. Vorbesc atât de tare, încât nici gândurile nu mi le aud. Vulgar, pe deasupra, ceea ce nu s-ar fi întâmplat pe vremea mea. Mă gândesc să le pun la punct, dar apoi mă răzgândesc. E ultima mea zi pe pământ. Ce-mi pasă mie că lumea asta nenorocită se duce naibii?

Încerc să ignor atât fetele, cât și durerea ascuțită care-mi străbate genunchiul ori de câte ori autobuzul dă de vreo groapă. Ai zice că, la câte taxe am plătit, aș merita să merg în condiții mai bune, dar iată-mă încercând să fac față unei dureri fulgerătoare, doar pentru că municipalitatea nu e în stare să se adune. Halal aleși locali!

Când ajung în sfârșit la spital, intru pe ușa principală și îmi sprijin antebrațele pe biroul de la recepție, străduindu-mă să par relaxat, nicidecum epuizat.

— Pavilionul bolnavilor de inimă, îi spun tinerei din spatele biroului.

Poate nici nu e atât de tânără, dar de mine o desparte sigur măcar o generație.

— Secția de cardiologie se află la etajul șase, îmi zice, aruncându-mi o privire care spune că ar trebui să știu că nu se mai numește pavilionul bolnavilor de inimă.

Știu, dar nu-mi pasă.

Iau liftul până la etajul șase și pășesc într-o încăpăre cu tablouri cu munți pe pereți și un raft ticsit cu cărți, exact cum îmi imaginasem. Nu știu exact ce vreau să fac, dar spre fundul camerei se află un băiețel de vreo șase ani care se joacă un joc video pe un

¹ John Alexander Gee Jr. (7 decembrie 1915 – 23 ianuarie 1988) a fost un jucător de baschet și baseball. La 2 metri și 6 centimetri, a fost cel mai înalt jucător de baseball până în 1988, când a fost depășit de Randy Johnson, cu înălțimea de 2 metri și 8 centimetri (n. red.).